

Obitelj HR

Glasnik Odbora za obitelj i mladež

Travanj 2014
Broj II

HDZ
HRVATSKA DEMOKRATSKA ZAJEDNICA

Impressum:

Izdava :

Odbor za obitelj i mladež HDZ-a

Uredništvo:

Stjepan Adani , Gordana Trifunovi , Josip Sari , Bernardica Jureti , Marko Simi ,
Margareta Ma eri , Ana Mandac

Grafi ki urednik:

Alen Adani

Kontakt:

Hrvatska demokratska zajednica
Trg žrtava fašizma 4
10 000 Zagreb
Telefon: (01) 455-3000
E-mail: hdz@hdz.hr
Web: www.hdz.hr

Uvodna rije

Poštovane itateljice i itatelji, pred nama je drugi broj Glasnika Odbora za obitelj i mladež HDZ-a u kojem ćemo kao i dosad obraditi zanimljive teme iz djelokruga rada našeg Odbora. U ovom broju obrađene su teme o skrbi o starijim i nemoćnim osobama, demografiji, utjecaju droge na mlade i druge značajne teme a u uvodnom dijelu dat je naš stav o Prijedlogu zakona o životnom partnerstvu kojeg donosimo u cijelosti.

Vlada RH životno partnerstvo istospolnih zajednica izjednačuje s brakom.

Usprkos činjenici da je Ustavom Republike Hrvatske i Obiteljskim zakonom brak definiran kao životna zajednica žene i muškarca, Prijedlogom zakona o životnom partnerstvu koji je Vlada RH uputila u saborsku proceduru izjednačava se životno partnerstvo s brakom gotovo u svim segmentima. Jasno je da ustavna i zakonska definicija braka ne znači samo formu već i sadržaj braka tj. sva prava koja proizlaze iz ustavne i zakonske definicije braka. Naime, Prijedlog zakona o životnom partnerstvu u člancima 40. do 49, propisuje odnose vezane za djecu i uvodi institut roditeljske i partnerske skrbi za djecu u istospolnim zajednicama i na zaobilazni način, uvodi mogućnost posvajanja djece od strane istospolnog partnera. Izjednačavanje u inkorporaciji partnerske skrbi i braka zajednice jasno se vidi u odredbi članka 48. koji propisuje da „zasnivanjem skrbi između partnera-skrbnika s jedne strane te djeteta i njihovih potomaka s druge strane, zasnivaju se trajna prava i dužnosti koja po zakonu postoje između roditelja i djece njihovih potomaka“. Kroz Prijedlog zakona o životnom partnerstvu želi se roditeljska skrb prenijeti na treću osobu što je potpuno neprihvatljivo i nepoznato. To što Ustav Republike Hrvatske i Obiteljski zakon, brak definiraju isključivo kao životnu zajednicu žene i muškarca, a Sud Europske unije propisuje da su građansko – statusna pitanja poput uređenja obitelji u autonomnoj nadležnosti samih država članica a isto propisuje i Povelja o ljudskim pravima Europske unije, dakle ne sile ih na donošenje takvog zakona, to za aktualnu Vladu ništa ne znači. "Štoviše, u nacrtu prijedloga Zakona koji je upućen u saborsku proceduru Vlada zaključuje da postoji pravna obveza zakonodavne vlasti da osigura odgovarajući pravni položaj zajednicama istospolnih osoba kako prema Europskoj konvenciji, ali još važnije i prema Ustavu Republike Hrvatske. Naša je dužnost upozoriti hrvatski narod da se radi o neistini, te da takva "obveza" ne postoji. Nadalje, sam predlagatelj Zakona u istom nacrtu navodi da od donošenja Zakona o istospolnim zajednicama tj. 2003. godine do danas službeno nije potvrđen nastanak niti jedne takve zajednice. Postavljamo pitanje kome se ovaj zakon onda donosi, tko ga je zatražio, kome je potreban? Je li to samo inat premijera da postupa suprotno volji hrvatskoga naroda koju je iskazao izravnom demokracijom na referendumu!?" Ako uzmemo u obzir da je, u Hrvatskoj kulturi, običajima, kršćanskim vrijednostima koje baštinimo i identitetu hrvatskog naroda, izjednačavanje ovih dviju zajednica potpuno nespojivo i koje su po svojim posljedicama potpuno različite, onda dolazimo do spoznaje da se Vlada RH užasava mišljenja svojih građana, ne poštuje identitet hrvatskog naroda, odredbi Ustava, Obiteljskog zakona, Suda Europske unije i Povelje o ljudskim pravima Europske unije. Sapienti sat.

mr. sc. Stjepan Adani
Predsjednik Odbora za obitelj i mladež

Predsjednik HDZ-a Tomislav Karamarko na 25. obljetnici tribine u Društvu književnika

Povratak Tuđmanu je povratak istini nasuprot lažima neokomunističkih struktura

Dobili smo kuću s ograničenim zemljištem i sada je moramo uiniti pogodnom za dostojanstveni život. Na žalost, kod određenih ljudi i dan danas prisutan žilavi antagonizam prema hrvatskoj državi. Ili je, u manju ruku, relativiziraju. Optužuju Tuđmana da je bio diktator, a taj im je „diktator“ omogućio višestrana je, demokraciju i slobodu! - istaknuo je predsjednik Karamarko na skupu u povodu četvrt stoljeća znamenite tribine na kojoj je dr. Tuđman napokon prekinuo hrvatski muk i najavio osnutak HDZ-a.

Tuđman je naše sidro za sve izazove budućnosti

Osvrt na Strategiju Europa 2020 za pametan, održiv i uključiv rast

Pomalo nezapaženo u stručnoj javnosti prošlo je donošenje Strategije Europa 2020 za pametan, održiv i uključiv rast, temeljnog dokumenta Europske komisije protiv širenja siromaštva. Socijalna slika lokalnih zajednica (općina, gradova i područja) objektivna je izraz kvalitete života stanovništva, posebice najranjivijih skupina. Uz podatke koji govore o razvijenosti društva, ona je nezamjenjiv temelj za promišljanje razvoja novih socijalnih intervencija i programa. Socijalna slika bi morala poslužiti kao putokaz u određivanju strateških razvojnih prioriteta općina, gradova i područja. Nije moguće planirati kvalitetan razvoj bez jasne i sveobuhvatne socijalne slike lokalnih zajednica. Novi rizici i ranjive skupine upravo se javljaju ponajviše u uvjetima gospodarskih kriza. Temelj za ostvarivanje socijalne kohezije u lokalnoj zajednici je upravo socijalna slika te zajednice. Socijalna kohezija je ključni politički koncept koji osigurava temelj za ispunjavanje ključne vrijednosti Vijeća Europe: ljudska prava,

demokracija i vladavina prava. Ona predstavlja sposobnost društva u osiguravanju dobrobiti svih članova zajednice, tako da nejednakost i marginalizaciju svodi na najmanju mjeru, te članovima zajednice osigurava jednaku priliku za ostvarivanje dobrobiti.

Djeca, mladi, obitelji u nesigurnom životnom položaju, etničke manjine i migranti, starije osobe, osobe s invaliditetom socijalne su skupine najizloženije posebnom riziku socijalne ranjivosti. Stoga, cilj socijalnih politika općina, gradova i područja mora biti smanjenje socijalnih nejednakosti i socijalne isključenosti i povećavanje socijalne kohezije. Socijalno ulaganje uključuje

jačanje trenutnih i budućih kapaciteta ljudi, kako bi ljudima omogućili zapošljavanje i prihode od rada.

Paket socijalnih ulaganja EK je strateška orijentacija djelovanja za države i gradove koji se suočavaju s velikim izazovima:

- ekonomskom krizom koja generira nezaposlenost i siromaštvo, rast socijalne isključenosti
- demografske promjene koje utječu da se radno sposobno stanovništvo smanjuje, raste udio starijih osoba

Paket prema socijalnom ulaganju u rast i koheziju vodi zemlje EU prema učinkovitijem korištenju socijalnih proračuna i osiguranju primjerenog i održivog sustava socijalne skrbi, koja čuva sadašnje i buduće kapacitete ljudi i poboljšavanje mogućnosti ljudi za sudjelovanje na tržištu rada, usredotočuje se na integrirane pakete naknada i usluga koje pomažu ljudima i postižu trajne pozitivne društvene promjene, preveniraju i smanjuju potrebe za naknadama te potiče društvo na ulaganja u djecu i mlade za povećavanje njihovih životnih mogućnosti. Cilj Paketa socijalnih ulaganja je preusmjeravanje javnih politika država članica, socijalna ulaganja tijekom cijeloga života i osiguranje prikladnih i održivih proračuna za socijalnu politiku.

Socijalne inovacije predstavljaju ciljeve i sredstva koji kroz nove ideje (proizvodi, usluge i modeli) ispunjavaju socijalne potrebe. Socijalne inovacije znače manje barijera: socijalnih barijera, političkih barijera, mentalnih barijera, izgradnju identiteta zajednica, uvažavanje primjera dobre prakse, mobilizaciju šireg kruga dionika i akciju društva.

Kombiniranom socijalnom politikom (welfare mix) koja predstavlja sustav kada vlada, lokalne vlasti, organizacije civilnog društva, trgovačka društva, obitelji i drugi dionici djeluju na mjestu ranijeg monopolskog položaja države.

Socijalno poduzetništvo je oblik poslovanja orijentiran prvenstveno na postizavanje određenih socijalnih ciljeva. Socijalno poduzetništvo ima veću sklonost ponovnom investiranju profita u prostoru u kojem je nastao, sposobnost mobilizacije najboljih poznavatelja svoje okoline i potencijala koji postoje u lokalnoj zajednici, stvaranju i širenju poduzetničke kulture, stvaranje ili širenje ekonomskih aktivnosti s lokalnim potrebama, održavanje gospodarske aktivnosti u rizici granama industrije, stvaranje socijalnog kapitala kao temeljne institucijske baze za stvaranje održivog gospodarskog razvoja.

Na razini općina, gradova i područja važno je učiniti kroz primjere dobre prakse u razvijanju socijalnih programa i provođenju projekata i socijalnih inovacija.

Metodom otvorene koordinacije moguće je razraditi zajedničku europsku političku viziju socijalne politike i novu orijentaciju socijalnih reformi na nacionalnoj razini. Ova metoda je osmišljena kako bi pomogla državama članicama u razvijanju svoje vlastite politike ovisno o nacionalnim situacijama, dijele i svoja iskustva te evaluiraju i rezultate na transparentan i usporediv način. Ona uključuje fiksiranje smjernica od strane Unije i rokova za ostvarivanje zajedničkih ciljeva, razvoja zajedničkih pokazatelja i mjera kao alata za identificiranje najbolje prakse, provođenje europskih smjernica u nacionalne planove reformi, kao praćenje i vrednovanje.

Ciljevi Strategije za pametan, održiv i uključiv rast:

1. - izbaviti barem 20 milijuna ljudi iz siromaštva i socijalne isključenosti
2. - podići i stopu zaposlenosti populacije od 20-64.g. na 75%

Inicijative i strategije Europa 2020, Europska platforma protiv siromaštva i socijalne isključenosti, Agenda za nove vještine i poslove pomažu u nastojanjima da se ostvare ovi ciljevi.

U kontekstu temeljnih ciljeva EU važno je promicanje gospodarske, socijalne i teritorijalne kohezije te borba protiv socijalne isključenosti i diskriminacije (Ugovor o EU). Sustavi socijalne politike imaju 3 funkcije:

- socijalno ulaganje (jačanje trenutnih i budućih kapaciteta ljudi)
- socijalna zaštita
- stabilizacija gospodarstva

Modernizacija socijalnih politika zahtijeva:

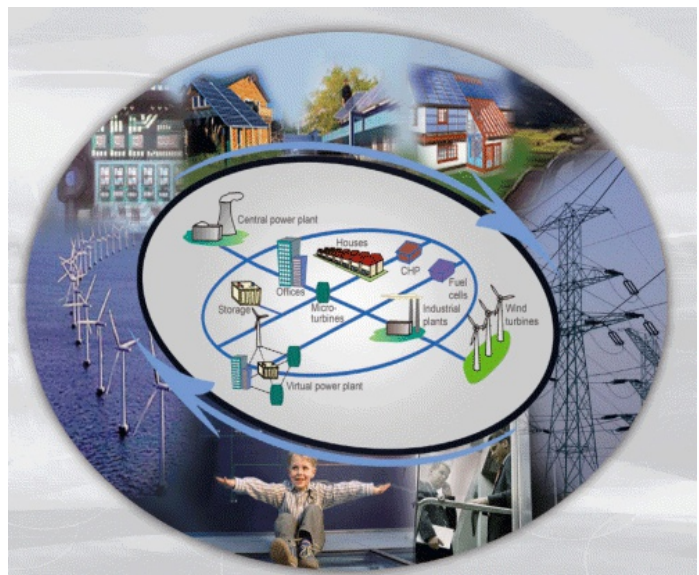
- sustavno usklađivanje orijentacije na unaprijed planirane rezultate pri donošenju odluka o financiranju
- sustavan pristup važnosti socijalnih politika u različitim životnim razdobljima (od obrazovanja, preko posla ili nezaposlenosti, do bolesti i starosti).
- pridavanje veće važnosti aktivacijskim mjerama (to ljudima omogućuje aktivno sudjelovanje u društvu i gospodarstvu kako najbolje mogu)
- programi novčane ili nenovčane potpore trebali bi nuditi strategije za izlaz iz krize, pa bi u slučaju trebali biti privremeni.
- Uvjetovanje postizanjem prikladnog i specifičnog cilja (npr. sudjelovanje u obuci) dio je ovakvih strategija.
- pomoć mora biti bolje usmjerena na one kojima je potrebna u vrijeme kada je potrebna.
- individualizirane i integrirane usluge i naknade povećavaju djelotvornost socijalnih politika
- pojednostavljenje procesa može pomoći ljudima kojima je pomoć potrebna da lakše dobiju naknade i usluge, te onemogućuje preklapanje programa potpore i gomilanje troškova
- ulaganje u djecu i prekidanje kruga deprivacije

Preporukama Strategije želi se postići vizija održivog urbanog razvoja kroz međudjelovanje okolišne, socijalne i ekonomske sfere predstavljene strategijom Europa 2020. Preporuke sadrže strategije u područjima: Podrške mladima u gradovima putem socijalnih inovacija, Izgradnja energetske učinkovitosti u europskim gradovima, Motiviranje mobilne svijesti, Smanjivanje gradova, Izazovima i mogućnostima, Više poslova: bolji gradovi i Protiv podijeljenih gradova u Europi. Nužan preduvjet za njihov daljnji razvitak je i evaluacija socijalnih programa i politika. Manjak evaluacije, kontrole i kriterija čini programe socijalnih politika manje efektivnima. Stoga je teško procijeniti uspješnost socijalnih programa i utvrditi kriterije

određivanja prioriteta djelovanja.

Stoga je osnovno pitanje kakva je danas socijalna politika u Republici Hrvatskoj, u kojoj mjeri se provodi modernizacija socijalnih politika, te da li smo implementirali preporuke u zakonodavni okvir i praksu socijalne politike, te koliko ista korespondira preporukama iz Europa 2020 Strategije za pametan, održiv i uključiv rast, COM (2010) 2020, 3. ožujka 2010; Zaključci Europskog vijeća od 17. lipnja 2010.?

mr.sc. Josip Sari

Bosna – vulkan socijalne bijede

Stanje socijalne nesigurnosti, besperspektivnost i zabrinutost za stanje u najbližem susjedstvu dominantni su pridjevi mnogih izvješća iz uzburkale zbilje prvog susjeda. Zatvaranje oči i ignoriranje teškog političkog, ekonomskog i socijalnog stanja kod prvog i za Hrvatsku najvažnijeg susjeda bilo bi neodgovorno i pogubno. Neriješena nacionalna pitanja, teške posljedice rata, do krajnjih granica birokratizirani politički sustav, nezainteresiranost međunarodne zajednice te sveprisutna korupcija samo su izvorište socijalne bijede u kojoj se nalazi Bosna i Hercegovina. Ona postaje zemlja bez budućnosti što predstavlja najveći rizik za Hrvatsku, najmalobrojniji narod u BiH, da svoju sigurnost i

perspektivu potraži u Republici Hrvatskoj ili negdje drugdje. Nažalost, gospodarska situacija u županijama s ve inskim hrvatskim življem je tek neznatno bolja, daleko od podnošljive. Zato bi uloga Republike Hrvatske iji nacionalni interes mora biti opstanak hrvatskog naroda u BiH morala biti ne samo deklaratorna, nego i djelatna. Zašto još uvijek nemamo razvojnu banku koja bi ulagala pratila poduzetnike u ulaganjima u projekte na podru jima s hrvatskom ve inom?

Hvale vrijedna su nastojanja srbijanskih i drugih gospodarstv enika, pa i Vlade AP Vojvodine da osnuju Tesla banku

u Hrvatskoj, dok naša politika i gospodarstvo za takvo što u BiH nemaju interesa. Hrvatska politika nema interesa za konkretne akcije osim povremenog izražavanja brige i potpore pozivaju i se pri tome na ustavnu zada u brige o pripadnicima hrvatskog naroda u BiH, što je odavno postala otrcana fraza koju nitko ozbiljan više ne akceptira. Hrvatima u BiH treba konkretna gospodarska pomo , ulaganje u projekte, te na taj na in im pomo i da ostanu na podru jima koja nastanjuju.

Tako je u sije nju 2014. godine samo u Federaciji BiH 391.155 nezaposlenih; 263 tisu e godišnje obra enih socijalnih slu ajeva; 386 tisu a umirovljenika s prosje nom mirovinom od 1.314 kuna, prosje na pla a od oko 420 eura. Prosje na pla a zaposlenih u državnoj upravi dvostruko je ve a od radni ke. Ovako teška situacija ne e se mo i rješavati bez velikih reformi politi kog i upravnog sustava cijele zemlje za što e biti potrebno posti i konsenzus sva tri naroda. Ovakva situacija ne odgovara interesima Republike Hrvatske iz nekoliko razloga. BiH je jedno od naših najzna ajnijih izvoznih tržišta te nestabilnost u BiH može štetiti turistima koj industriji HR. Teška gospodarska i socijalna situacija u BiH e dodatno utjecati na iseljavanje Hrvata i daljnji pritisak na ve ionako teško stanje na tržištu rada u Hrvatskoj, zdravstvenoj i socijalnoj zaštiti. U brojnim komentarima koji su objavljeni ovih dana u

hrvatskim medijima, nije se mogla na i analiza gospodarskog i socijalnog stanja pojedinih kantona s bošnja kom ve inom.

Zanimljivo je da u Tuzlanskom kantonu u kojem su i po eli ovi dominantno socijalni prosvjedi na vlasti Socijaldemokratska partija BiH i to cijelo vrijeme od rata. Važno je ista i da Tuzlanski kanton nije bio razaran kao što je to bilo Sarajevo, Mostar, Biha i neki drugi

gradovi i podru ja, da je imao o uvane industrijsk e kapacitete, da je relativno na dobrom geografsk om položaju,

te da bi u odnosu na druga podru ja u BiH koja su imala znatno težu ratnu sudbinu, bilo za o ekivati da imaju puno bolje gospodarske i socijalne prilike. O igledno da socijaldemokrati na podru jima bivše države ne uspijevaju posti i opipljive gospodarske rezultate, što nikako nije karakteristika samo tuzlanskih socijaldemokrata. Nekako mi to zvu i poznato.

mr. sc. Josip Sari

Rb.	POKAZATELJI 2012.g.	Bosna i Hercegovina	Republika Srbija	Republika Hrvatska
1.	BDP – realna stopa rasta (%)	-1,10	-1,70	-2,60
2.	BDP per capita u KN	25.414,40	30.719,20	75.871,18
3.	Stopa industrijske proizvodnje (%)	-5,20	-2,90	-5,50
4.	Broj nezaposlenih	543.390	761.834	324.324
5.	Stopa nezaposlenosti	44,10	30,60	19,10
6.	Prosječna plaća u KN	3.138,80	2.705,60	5.391,82
7.	Prosječna mirovina u KN	1.276,80	1.468,32	2.110,14
8.	Učesće izvoza u BDP-u (%)	30,60	29,50	22,00
9.	Izvoz per capita u KN	7.784,30	9.069,84	16.667,18
10.	Pokrivenost uvoza izvozom (%)	51,50	59,80	59,40

Usporedni prikaz ključnih pokazatelja iz kojih je razvidno teško gospodarsko stanje u Bosni i Hercegovini, kao i depresivna socijalna slika, koja nažalost ima trend pogoršanja.

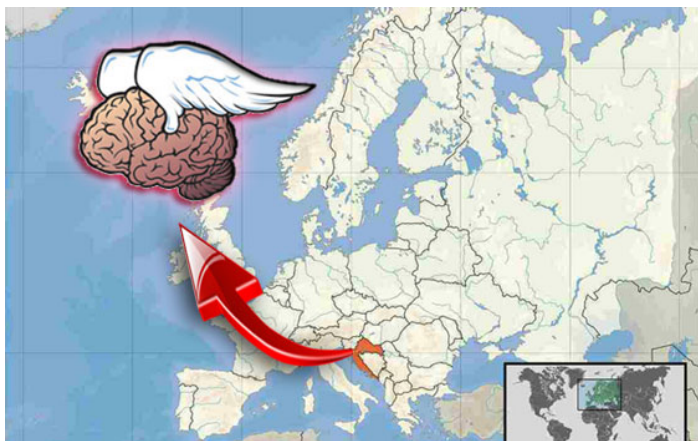
Demografska obnova- temelj razvoja Hrvatske

Nisam sreo nikoga u Hrvatskoj tko nije izrazio brigu za našom demografskom budu noš u.

Zabrinutost po iva na injenicama koje su nepobitne: više ljudi umire no što se ra a, više odlazi no što se vra a, starimo kao narod. Hrvatska spada u skupinu europskih zemalja s najlošijom demografskom slikom. Procjene su kako bi u Hrvatskoj 2050. godine moglo biti oko 3 milijuna i 100 tisu a stanovnika! Od 1991. do 2012. u Hrvatskoj je 172.000 ljudi više umrlo nego što se rodilo. U zadnje tri godine iz Hrvatske je otišlo oko 65 tisu a ljudi. Od ulaska u Europsku uniju, ak 261 lije nik

Nisam sreo nikoga u Hrvatskoj tko nije izrazio brigu za našom demografskom budućnošću.

Zabrinutost pojava na činjenicama koje su nepobitne: više ljudi umire nego što se rađa, više odlazi nego što se vraća, starimo kao narod. Hrvatska spada u skupinu europskih zemalja s najlošijom demografskom slikom. Procjene su kako bi u Hrvatskoj 2050. godine moglo biti oko 3 milijuna i 100 tisuća stanovnika! Od 1991. do

2012. u Hrvatskoj je 172.000 ljudi više umrlo nego što se rodilo. U zadnje tri godine iz Hrvatske je otišlo oko 65 tisuća ljudi. Od ulaska u Europsku uniju, čak 261 liječnik je zatražio i dobio potvrdu za dolazak na rad u inozemstvo.

Mladi iz Hrvatske ne odlaze zbog surove i nepodnošljive klime, ratne opasnosti, epidemija zaraznih bolesti... Odlaze zbog katastrofalnog stanja u gospodarstvu, korupcije, nepotizma, besperspektivnosti. Vijest je u ovoj zemlji kada se objavi natječaj za radno mjesto. Bila bi još veća, kada na to isto radno mjesto već nije netko primljen. Svjetlo na kraju tunela politika je davno ugasilo. Ono što je još tragičnije, najveći dio općeg iseljavanja je tzv. odljev mozgova ("brain drain"). Odlaskom mladih i školovanih, šteta je nepopravljiva, kako demografska tako i intelektualna. A već danas svaki treći i visokoobrazovani Hrvat radi u inozemstvu, često poslove koji su ispod razine njihova znanja, zvanja i titula.

Sličan problem prijete i Europi, ali je Europa shvatila da bez nove demografske politike neće biti njenog održivog razvoja. Zato je EU u Lisabonskoj strategiji za rast i radna mjesta (2010.) kao prvi od pet stupaca strategije odredila demografsku obnovu Europe. Koliko je demografska obnova važna navodim samo jedan podatak: Centar za ekonomska i poslovna istraživanja Velika Britanija predviđa kako će Britanija biti 2050. godine u poziciji da Njemačkoj preotme status najvećeg europskog gospodarstva, upravo

zahvaljujući i rastu broja stanovnika u Britaniji. Što Hrvatska i hrvatske političke elite mogu i moraju učiniti? Na okruglom stolu „Demografska obnova – temelj razvoja Hrvatske i Europe“, Ivo Davor Stier, zastupnik HDZ-a u Europskom parlamentu je naznačio odrednice naše politike. „Suvremena demokratska politika mora uzeti u obzir prilike i izazove modernog društva. Naša se pronatalitetna i proobiteljska politika ne može zadržavati samo na određenim oblicima socijalnih transfera ili temeljiti isključivo na tradicionalnim modelima dodjele uloga unutar obitelji. Potrebno je prihvatiti i razvijati politike koje će olakšati funkcioniranje moderne obitelji u suvremenom svijetu u kojima oba roditelja rade ili je na čelu samohrana majka.“

Da bismo uspjeli, u provođenju populacijske politike, u nju treba uključiti vlast, opoziciju, crkvu, građanske institucije i udruge. Svaki doneseni plan mora obavezivati državnu administraciju bez obzira na promjenu političke stranke na vlasti! Ne treba nam novo ministarstvo, ali državna institucija koja ima veze s populacijskom politikom mora u svom programu imati mjere i novac koje potiču rast populacije.

Položaj majke mora biti jednakopravan, treba stvarno a ne samo deklarativno suzbijati diskriminaciju pri zapošljavanju žena. Osigurati subvencije mladim obiteljima na stambene kredite i poticaje na stambenu štednju. Omogućiti majkama tzv. fleksibilno radno

PAD NATALITETA

vrijeme („part time“ radno vrijeme, 2-3 dana u tjednu). Iskustvo drugih zemalja pokazuje da države u kojima je zaposleno više žena imaju i veći natalitet. O igledno da klasi ni pristup tzv. statusu majke odgajateljice treba mijenjati. Možda mali osobni primjer. Moja majka ima sedmero djece. Kada bi nas otpratila u školu, najmanje petero u jednu smjenu, nekoliko sati bi provela doma za šivaćim strojem. I zaradivala. Danas bi to možda mogli nazvali „part time“ radno vrijeme.

Neophodno nam je ulaganje u infrastrukturu. Na primjer, niti jedan hrvatski klinički bolnički centar nema dječji vrtić. A samo zagrebački KBC ima preko 5 tisuća zaposlenih od toga

preko dvije tisućine zaposlenih su žene koje dobrim dijelom rade popodne, noću i vikendom. Otvorili smo na desetine trgovačkih centara a niti jedan nema dječji vrtić.

Treba jasno reći: društvena zajednica koja nije sposobna da se biološki održi neće preživjeti. Imigracija može ublažiti, ali ne i u potpunosti ukloniti negativni gospodarski i inak nepovoljnih demografskih trendova. To dokazuje Njemačka koja unatoč velikoj imigraciji demografski vrlo loše stoji. Hrvatska treba provoditi selektivnu imigracijsku politiku pri čemu se može osigurati povratak iseljenika i useljavanje njihovih potomaka ali ne otkrivati da se ljudi vraćaju iz iste platonске ljubavi i „domoljubnog poziva“. Najbolji poziv za povratak poslati je onima koji ostaju. Njihov uspjeh i sigurna egzistencija je najbolja garancija onima koji se odluče vratiti u Hrvatsku kako i sami mogu uspjeti. Sve ove mjere ostati će mrtvo slovo na papiru, ne bude li gospodarskog razvoja. Za potetak, kao članica EU, ne trebamo zanemariti i mogućnost korištenja EU fondova. U periodu 2007.-2013., države članice su uložile 64 milijardi eura iz Europskog fondova koji izravno ili neizravno potiču demografsku obnovu. Najveći dio tog novca iskoristile su Irska i Francuska, s vidljivim rezultatom: one danas imaju i najviše stope nataliteta u EU. Budemo li shvatili da je ne pet do 12, nego je 12 prošlo poprilično davno, ne pomaknemo li se, u opasnosti smo, da Hrvatska uskoro postane prazna zemlja u kojem žive starci čekaju i da ih običuju djeca koja žive u inozemstvu. Na nama je da ukinimo, ne samo da Hrvatska bude mala zemlja za veliki odmor, nego prije svega mala zemlja za dobar život.

Prof dr.sc. Drago Prgomet

Institucionalna skrb i postupak deinstitucionalizacije osoba s intelektualnim teškoćama

Temeljno opredjeljenje Republike Hrvatske za provođenje aktivne politike ljudskih prava proizlazi iz usvajanja ključnih međunarodnih dokumenata, te se odražava u njihovoj ugradnji u nacionalni zakonodavni okvir. Socijalna politika se razvija trajno kako bi se poboljšala skrb prema osobama s invaliditetom i kako bi takva skrb poboljšavala kvalitetu života osoba. Može se reći da je život osoba s invaliditetom u mnogočemu reguliran zakonskim propisima, mjerama socijalne politike, a mjerenja kvalitete života uvijek ima za cilj podizanje razine kvaliteta usluga socijalne skrbi.

Institucionalna skrb je skrb koja se pruža u bilo kojem neobiteljskom grupnom okruženju. Usluge smještaja osoba s intelektualnim oštećenjima u ustanovu socijalne skrbi obuhvaća usluge stanovanja, prehrane, psihosocijalne i medicinske rehabilitacije, njege i brige o zdravlju, radnih aktivnosti, organiziranog provođenja slobodnog vremena.

Usluge smještaja obuhvaćaju i pripremu korisnika za povratak u vlastitu obitelj, udomiteljsku obitelj ili za samostalan život.

Osobe s intelektualnim oštećenjima stolje imale su bile smještene u ustanovu. Većim dijelom tog vremena u psihijatrijskim bolnicama, daleko od oči javnosti, a društvo i razne profesije su prema njima imali odnos kao prema bolesnicima. Taj se pristup drastično promijenio u drugoj polovini 20. stoljeća kada su stručnjaci zaključili da usluge podrške u zajednici i programi za stanovanje uz podršku pružaju osobama s intelektualnim oštećenjima bolju kvalitetu života od ustanove.

Postupak deinstitucionalizacije je proces izlaska iz institucije u neke od drugih alternativnih oblika skrbi, koji osobama s intelektualnim oštećenjima donosi veću uvažavanje individualnih potreba, poštivanje ljudskih prava, donošenje odluka i preuzimanje odgovornosti za svoje postupke, izboru radne okupacije i zapošljavanje prema mogućnostima. U odnosu na život u instituciji omogućeno im je aktivno uključivanje u život lokalne zajednice, bolju povezanost s obitelji. Rezultati dosadašnjih istraživanja opravdali su stajališta da izlazak osoba iz institucije nameće se

kao ispravna alternativa jer život u društvenoj zajednici doprinosi povećanoj participaciji i socijalnoj inkluziji osoba sa sniženim intelektualnim funkcioniranjem, te da utječe na ublažavanje problematičnog ponašanja i na poboljšanje vještina samopomoći. Zamjena institucionalnog smještaja alternativnim oblicima zaštite ima za posljedicu povećanje participacije u smislenim aktivnostima, kao i povećanje socijalne integracije i kvalitete života osobe.

Život osoba s intelektualnim teškoćama u društvenoj zajednici ne podrazumijeva samo njihovu fizičku prisutnost već im treba omogućiti aktivne socijalne uloge koje bi rezultirale osjećajem potpune pripadnosti i socijalne participacije. U skladu s tim od zakonodavca i društva očekuje se potrebna podrška kako bi se osobama s intelektualnim teškoćama pružila potpuna integracija.

Tatjana Pogar i, dipl. socijalna radnica

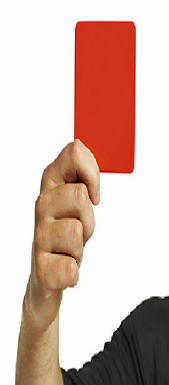
Što je SDP htio sakriti od Odbora za obitelj, mlade i sport Hrvatskog sabora

Loš primjer po etka rada Pravobraniteljice za djecu u režiji SDP-a

Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 5. ožujka 2014. godine utvrdila Prijedlog odluke o razrješenju pravobraniteljice za djecu, s danom 31. ožujka 2014. godine a na istoj je sjednici donijela Prijedlog odluke o imenovanju pravobraniteljice za djecu, s danom 1. travnja 2014. godine te navedene Prijedloge odluka dostavila Hrvatskom saboru.

Na temelju članka 47. Poslovnika Hrvatskog sabora matični odbor za obitelj, mladež i sport zakazao je sjednicu za 19. ožujka 2014. godine s točkom dnevnog reda:

- Prijedlog odluke o razrješenju pravobraniteljice za djecu
- Prijedlog odluke o imenovanju pravobraniteljice za djecu

Kako na zakazanu sjednicu Odbora nije došao nitko od ovlaštenih predlagatelja a ni kandidatkinja za pravobraniteljicu iako su uredno pozvani, na Odboru za obitelj mlade i sport usuglašen je stav (svi članovi Odbora) i u dogovoru s predlagateljima definiran je novi termin sjednice u utorak 25. ožujka 2014., te je dogovoreno da uz predlagatelje na sjednici bude nazorožena i gđa Ivana Milas Klari, predložena za imenovanje.

Također je, kako je i rečeno na Odboru, dogovoreno s Predsjednikom Hrvatskoga sabora i Tajnicom plenarne sjednice da ova točka dnevnog reda ne bude raspravljana na plenarnoj sjednici dok je matični odbor ne raspravi, te su upoznati i s novim terminom održavanja sjednice Odbora na ovu temu.

Premda je, dakle, sve bilo dogovoreno, na inzistiranje Kluba zastupnika SDP-a predsjedavajući (Stazi) je ipak odlučio provesti raspravu ovoj točki dnevnog reda na plenarnoj sjednici, čime je rasprava na matičnom Odboru postala suvišna. članice i članovi matičnog odbora za obitelj, mlade i sport, vratolomijom SDP-a, bili su onemogućeni diskutirati i postavljati pitanja kandidatkinji za pravobraniteljicu za djecu, što nije samo povreda Poslovnika već se postavlja pitanje što se to htjelo sakriti od matičnog Odbora Hrvatskog sabora.

Dakle Klub zastupnika SDP-a je suprotno Poslovniku, demokratskoj proceduri i na silu proveo raspravu na plenarnoj sjednici Sabora o novoj pravobraniteljici za djecu te je time nova Pravobraniteljica na loš način započela svoj mandat. Toliko o novoj pravednosti i demokraciji u režiji SDP-a.

mr. sc. Stjepan Adani

SKRB O STARIJIM I NEMOĆNIM OSOBAMA, „ZLATNO DOBA“ -crtica iz Slavonije

Republika Hrvatska se ubraja u države sa visokim udjelom starog stanovništva, prema najnovijem popisu stanovništva od 2011. godine 17,7% ukupnog stanovništva je starije od 65 godina, što je meunarodno prihvaćena dobna granica za ulazak u starost.

Već udio od 8 % starijih od 65 i više godina pokazatelj je da je neka država zakoračila u demografsku starost.

Vukovarsko-srijemska županija u ukupnom stanovništvu županije imala je 2011. god. udio stanovnika od 65 do 74 godine 55,68% što nam ukazuje da je u širem kontekstu potrebna sve veća senzibilizacija za izgradnjom politika prilagođenih potrebama i uslugama skrbi o starijim osobama. Udio osoba sa teškoćama u obavljanju svakodnevnih životnih aktivnosti i smanjene fizičke pokretljivosti raste sa kronološkom dobi. Kao država smo nepripremljeni za demografsko starenje što znači da se u ukupnom stanovništvu podrazumijeva porast broja osoba starijih od 60 godina, ali time nismo drugačiji od susjednih država, jer je posvuda razvoj usluga na državnoj, regionalnoj i lokalnoj razini uvažavajući i raznovrsnost potreba korisnika u fazi razvoja. Teško je razraditi prioritete obzirom na financijska

ograničenja zajednice, uvažavajući i specifičnosti lokalne sredine, na čine života, bazirajući potrebu završavanja životnog ciklusa u poznatoj sredini, iako se kontinuirano promišlja i o prekograničnom pružanju socijalnih usluga. Socijalna skrb za starije osobe regulirana je Zakonom o socijalnoj skrbi, Obiteljskim zakonom, Zakonom o udomiteljstvu, nizom podzakonskih akata i drugim aktima jedinica lokalne i regionalne samouprave. Zakonom o socijalnoj skrbi starija populacija ostvaruje prava na novčane naknade i socijalne usluge. Ministarstvo socijalne politike i mladih je definiralo ciljeve i načine ostvarivanja skrbi za starije osobe gdje je navedena standardizacija usluga, usklađivanje cijena u mreži usluga i

redefiniranje na ina ostvarivanja prava. Trenutno na nivou države funkcionira 45 tzv. „županijskih domova“, gdje je osniva Doma županija, a gdje je prema statističkim podacima bilo smješteno oko 16 tisuća osoba starih 65 i više godina.

Problemi sa kojima se susreću u obitelji u Hrvatskoj siromaštvo, nasilje, drastično ugrožavaju prava starijih osoba koje sve teže uspijevaju zadovoljiti osnovne potrebe i možemo reći da siromaštvo starijih raste svakodnevno uslijed mjera koje im ugrožavaju kvalitetu života, prvenstveno svakodnevna poskupljenja hrane, energenata, a prava iz sustava zdravstva se smanjuju. Propadanje psihofizičkih funkcija uzrok je potrebi kvalitetnije i bolje skrbi u svim segmentima društva, a realnost je brutalno crna. Gotovo više nitko nema percepciju dubine krize u kojoj živimo i kod starijih ljudi sve je izraženiji pesimizam i osjećaj straha od godina koje dolaze, jer su mirovine nedostatne za osnovne stvari, svjedočimo rastućem siromaštvu starijih osoba. Umirovljenici danas dobro moraju napraviti prioritete, kupiti komadi mesa, lijek ili platiti režije. No visoka stopa nezaposlenosti koja svakodnevno raste na području županije uvjetuje i nemogućnost djece da pomognu svojim roditeljima, jer i sami ili ne rade ili izdržavaju svoju odraslu nezaposlenu djecu, a ponekad i njihove obitelji. Osjećaj nemoć i pritisak hrvatske obitelji, jer iz dana u dan smanjuju se prava, a rastu obveze.

Život u instituciji, osigurava vrlo dobru skrb o svim potrebama starije populacije, dane proživljavaju u jednoj zaštićenoj sredini u uvjetima gdje su usluge na visokoj razini. Adekvatna i prilagođena prehrana, toplo okruženje, mogućnost zadovoljavanja potreba za liječničkim pregledima, nadzor medicinskog osoblja, smanjene mogućnosti dobivanja infekcija, fizioterapeutske tretmani, razne socijalne aktivnosti koje su usmjerene na uključivanje korisnika uvjetuju percepciju da je u današnje vrijeme, ako uvijek posloži svoj život dobro živjeti u Domu.

Najčešći razlog dolaska u Dom je starost u kojoj funkcionalne sposobnosti opadaju, bolest, usamljenost, socijalna izoliranost i nemogućnost članova obitelji da se adekvatno i u mjeri u kojoj to osobe očekuju obitelji, prvenstveno djeca brinu o njima. Prilikom dolaska u ustanovu svi korisnici proživljavaju razdoblje adaptacije, koja je lakše ako je dolazak u dom bio osobni izbor, ali vrlo često je to uvjetovano stanjem nemoć i potrebom za dvadesetčetverostnom skrbi što bilo koja obitelj ako

ljudi rade, može osigurati. Ponekada starije osobe uslijed psihofizičkih promjena i promjena ličnosti, neredovitog uzimanja terapije iskazuju i promjene u ponašanju do granice ugrožavajućeg ponašanja za sebe, ali i okolinu (ne znaju upaliti vatru da bi podgrijali hranu, izgube osjetilni mirisa pa puste plin, ostave grijača i tijela da rade). Specifične potrebe starijih i nemoćnih osoba smještenih u instituciju socijalne skrbi zahtijevaju pojačanu senzibilizaciju zajednice, uz naglašenu stručnost osoba specijaliziranih kompetencija za skrb o ovoj populaciji. Stresno stanje koje uvjetuje dolazak u Dom neovisno o motivaciji, da li je dolazak u Dom izbor pojedinca ili nemogućnost obitelji da zadovolji potrebe svoga starog člana u obiteljskom okruženju važno je prepoznati i korisniku ustanove omogućiti dobru prilagodbu što ovisi o unapređenju usluga same institucije. Stoga je važno i nužno kontinuirano ulaganje u ljudske resurse i adekvatnu fizičku infrastrukturu za ciljanje skupinu korisnika. Ponekada stvarna, a ponekada samo percipirana smanjena potpora obitelji je relevantnost života, odrasla djeca imaju svoje osobne i egzistencijalne probleme i sve teže balansiraju između potreba primarne obitelji i ostarjelih, sve nemoćnih i ovisnijih roditelja. U ovakvim situacijama važnost dobrih zaštitnih mehanizama je neupitna, razvoj dobre socijalne podrške u okviru institucije smanjuje socijalnu isključenost, stvara osjećaj ugodne zbog sudjelovanja u novim aktivnostima, gdje je važno biti dio skupine sličnih interesa i dobi. Potrebe za institucionalnim oblikom smještaja sve su veće, stoga je nužno povećati smještajne kapacitete, pri čemu je važno voditi računa o kompetentnosti timova koji skrbe o starijoj populaciji.

Gordana Trifunović, dipl. socijalna radnica

VRSTE OBITELJI IZ KOJIH NAJ ČEŠĆE POTJE U OVISNICI

Obitelj se formira i prolazi kroz različita životna razdoblja; vrijeme zaruka, mladi braćuni par, prihvatanje raznih životnih navika koje donose iz svojih dotadašnjih obitelji, rađanje i odgoj djece, od njihovih privikavanja na život u društvu pa do udaljavanja od kuće i zasnivanja vlastitih obitelji. Svako razdoblje zahtijeva promjene i napor za održavanje.

Imamo nekoliko oblika obitelji. Tako, ako neka obitelj zaustavi svoj rast i postane statična, ona nužno postaje:

ZATVORENA I POVUČENA

To je obitelj koja je spremna prihvatiti sve, čak i nemoralna ponašanja, samo da se to ne dozna vani. Jedine veze koje ta obitelj zadržava s okolinom jesu rodbinski odnosi. Tu prevladava majčina figura. Ona nastoji djecu zadržati u obitelji i sve njihove poteškoće nadoknaditi pretjeranom zaštitom „mamice“. Za takvu su majku njezina djeca uvijek u pravu, a za njihove je pogreške kriv netko drugi izvan obitelji.

HIPERPROTEKTIVNA OBITELJ

posrijedi je obitelj koja želi zamijeniti dijete u svim poteškoćama s kojima se ono susreće u životu. Prevladava figura oca, koji se boji da ga dijete ne osramoti. Zato traži veze i protekcije kako bi pomogao djetetu da se prilagodi: škola, vozački ispit, ekonomski problemi, radno mjesto itd. To je obitelj koja će pri susretu s drugom reći: „Pa mi smo mu uvijek sve dali“. I tada će tražiti besmislene protekcije i razgovore da bi uključila dijete u terapijski tretman.

RASTRESENA OBITELJ

To je obitelj u kojoj je prividno sve u redu, no jedino joj manjka osjećaj razumijevanja među pojedincima članovima. U toj obitelji roditelji za stolom raspravljaju o raznovrsnim problemima, npr. o svojem poslu, politici, kulturi, društvenim pitanjima itd. ne primjećuju i da je sve preteško i nerazumljivo njihovoj djeci. Djeca se već odmalena osjećaju neuključena, smatraju roditelje nedostizhnima i nezainteresiranima za svoje tegobe, s uvijek spremnim odgovorima na sva pitanja o kojima bi htjeli razgovarati. To je obitelj koja će, zatečena tim otkrićem reći: „Moje dijete ni

samo ne zna što hoće“.

Potreba za drogom nije nastala odjednom, nego nakon duže patnje koju je mlada osoba nosila u sebi, a koja je jednom, zbog više popratnih okolnosti bila potisnuta upotrebom droge. Obitelj upravo zbog toga mora posebno paziti na ponašanje djeteta, napose ako je zatvoreno u sebi i povučeno, plašljivo ili rastreseno. Treba ga pokušati iskrenim razgovorom osloboditi tegoba koje ga tište i obuzimaju mu misli. Tako će se osjetiti članom okoline koja je uz njega i shvaća što proživljava. Obitelj mora znati kakva prijateljstva bira njeno dijete, zatim promatrati što se zbiva među njima. Ako postoji povjerenje između roditelja i djece, onda roditeljima neće biti teško upozoriti dijete kad opaze da nešto nije u redu.

KAKO OBITELJ MOŽE POMOĆI OVISNIKU

Ponajprije moraju znati da se problem ovisnosti ne može riješiti za kratko vrijeme niti iskorijeniti jednom zauvijek. Nije to kao zub koji izvadimo kad boli, nije ni dug koji se može otplatiti, a ni predmet koji se može kupiti i posjedovati. Riječ je „zauvijek“ i „nikada više“ isključene su iz riječnika onih koji se trude da bi koga odteretili od problema droge. Takvo stajalište ne znači da se treba predati, prihvatiti bilo kakav ustupak u suživotu s ovisnicima.

Dapa e, treba znati da je borba protiv droge i oporavak ovisnika dug i mukotrpan posao, u inak kojeg se vidi tek nakon dugo vremena. Upravo zato trebamo djelovati odlučno, ali dugotrajno, spremni uvijek na nova razaranja, s uvjerenjem da je na poslijetku osiguran uspjeh. Eto zbog čega ne smijemo to previše osobno gledati, nepotrebno je previše vjerovati u brze plodove, jer ako izostanu, podliježemo frustraciji. Važno je da se roditelj upita: „Koliko ja stvarno poznajem svoje dijete? Koliko dugo ne reagiram na njegovo negativno ponašanje?“ Zatim valja poći i dijete promatrati drugim očima, budući da onoga tko želi istinski upoznati osobu s kojom živi, svjestan da je posve drukčija nego što ju je do tada zamišljao.

Od samog početka treba shvatiti i prihvatiti istinu, tko želi pobijediti u borbi protiv droge, trebat će se odreći mnogih stvari. Svaka obitelj ima svoje ideje i ciljeve koje želi postići: novi i veći auto, promjenu stana da bi bili što bliže radnom mjestu, vikendicu za odmor na moru ili u planinama, neke navike i zabave (poker i na utakmicu ili odigrati partiju s prijateljima...)

Da bi se sve to postiglo, potrebna je suradnja i muža i žene, jer istodobna odsutnost obaju roditelja stvara prazninu koja treba spriječiti da se dijete ne bi osjetilo osamljenim. Međutim, kad se primijeti da se droga uvukla u obitelj, najčešće je potrebna potpuna promjena od dotadašnjih odnosa, ne zauvijek, ali za dosta dugo vrijeme u kojem svu pozornost treba usmjeriti vlastitom djetetu. Ista obiteljski život treba preurediti jer se problem vlastitog djeteta ne može zanemariti, povjeravaju ga nekom drugom. Mnoge obitelji koje se nisu dostatno bavile problemom droge i odnosile se prema njemu površno, upale su u očaj i krizu koja im je iscrpila sve snage: moralne, fizičke i ekonomske. Iako i onda kada je vlastito dijete ovisnik i stanje postaje teško, ne treba gubiti nadu da se može izvući. Nema „izgubljenih slučajeva“, nego samo poteškoća, ponekad golemih. Najteže je ipak vratiti snagu i nadu obiteljima koje su pokušale sve, kucale na mnoga vrata i potpuno su uništene dugogodišnjim razaranjem, prijevarama, frustracijama i nasiljem.

Dok gledaju kako se raspada ono u što su uložile trud, ruše se svi njihovi snovi, žive tjeskobnu svakidašnjicu punu patnje i straha i često padaju u očaj. A kad to nastupi, zna i da je već pobijedila droga.

Borba protiv droge izazov je koji će donijeti pobjedu ili poraz i ovisniku i njegovoj obitelji. Obitelj koja ne uspije prenijeti pozitivne osjećaje na dijete ili koja ga ne može odvojiti od svoje nastranosti. Ako je dijete već odavno ovisnik, vjerojatno je i obitelj već sudionik u nesposobnosti da se orijentira. Najčešći znakovi izgubljenosti su slijedeći:

- Takva obitelj s uvjerenjem izjavljuje: „Naše dijete nije kao ostala djeca; ono je posve drugčije i ne može biti što drugi. Ono je još dijete i dade se zavesti.“

- Razlozi zašto se naše dijete drogira posve su razumljivi, već odmalena je činio... kad je narastao susreo je..., ali i liječnik kaže...“ (iskazuju i tako mnoštvo neutemeljenih uvjerenja);
 - „Naša obitelj je nesretna obitelj protiv koje se sve urotilo, tako nam je bilo lijepo dok...“ (zatim prepriča neki događaj koji bi bio presuda za sve zlo; npr. preseljenje u drugo mjesto, ekonomska kriza, djevojka koja je ostavila sina itd.);
 - „On uopće nije pravi ovisnik; već mjesec dana ništa ne uzima, upotrijebi samo poneku tabletu. Prošle godine bio je „isti“ šest mjeseci, a prije tri godine bio se čak i ostavio“.
 - „Problem je što nije zaposlen; dok je radio nije tražio novac, vraćao se kući na vrijeme, uvijek bio s nama. Injenica jest da ima tešku naravu zbog čega ne podnosi da ga iskorištavaju pa već četvrti put daje otkaz.“
- Te tipične fraze pokazuju koliko je u sve to i obitelj upletena i koliko nemoćna da se odmakne od djeteta te razumno uoči položaj.

U trenutku kad je obitelj zbunjena i očajna ili je potpuno upletena u duševne poremećaje djeteta da sve to prihvaća kao normalno, treba se osloniti na nekoga tko im može reći istinu i iskreno ih upozoriti na ono što se događa u kući.

„Samo ti to možeš uiniti, ali ne možeš to izvesti sam“, jedno je od prvih objašnjenja koje ovisnik mora shvatiti u času kad se zaželi osloboditi; nikad se ne može i sam, svojom vlastitom voljom, oprijeti nagonu za drogom jer se život ne može temeljiti na obrani ili „ne htijenju“ nečega.

Život ima smisla samo onda ako se želi, traži i nalazi pozitivno, privlačno i poticajno, za ostvarenje.

Da bi promijenio život, ovisnik treba rasti u svojim sposobnostima u sebi i kako ostvariti svoju osobnost, te mora smisliti i hrabrosti za unutarnje otvaranje osjećajima i doživljajima mnogo ljepšim i snažnijim od onih koje je iskušao uzimajući drogu. Ali takav rad u spoznavanju i mijenjanju sebe ne može obavljati sam. Ne može istodobno smisliti i toliko snage da bi se otvorio novim osjećajima i odupro se težnji za drogom. Potrebne su mu bliske osobe koje će mu pomagati i podupirati ga u njegovoj odluci. Sve to vrijedi i za obitelj koja ima dijete-ovisnika; snaga za prihvatanje svakidašnjeg su odvajanja, donošenja ispravnih odluka, hrabrost da se ne posustane, nego da se smogne snage dijete čak i udaljiti iz kuće, posežući, ako je potrebno, i krajnjim rješenjima. Potrebno je posavjetovati se s osobama ili institucijama koje mogu pomoći, jer se i najodlučnije osobe mogu zbuniti i pokolebati.

mr.sc. Bernardica Jureti

Promocija knjige: „Razmjene ratnih zarobljenika 1991. godine – vrijeme hrabrosti i ponosa“

Promocija knjige: „Razmjene ratnih zarobljenika 1991. godine – vrijeme hrabrosti i ponosa“, Veliko Trgovišće, 10.12.2013.

Zaklada hrvatskog državnog zavjeta u povodu 14. obljetnice smrti dr. Franje Tuđmana organizira 10. prosinca 2013. promociju knjige: „Razmjene ratnih zarobljenika 1991. godine – vrijeme hrabrosti i ponosa“ autora mr. sc. Stjepana Adanića u Spomen školi dr. Franje Tuđmana u Velikom Trgovišću. Okupljene je pozdravio prof.dr.sc. Drago Prgomet, zamjenik predsjednika HDZ-a. O knjizi

su govorili Franjo Gregurić, predsjednik ratne Vlade RH, prof. dr. sc. Josip Jurčević i mr. sc. Stjepan Adanić. Umjetnički dio promocije preuzeo je Adam Končić i prigodnim recitalima.

Dvanaesta obljetnica smrti kardinala FRANJE KUHARI A

11. ožujka 2002. - 11. ožujka 2014.

Franjo KUHARI , hrvatski kardinal

"Postoje neke linije s kojih se ne smijemo povlačiti, crte s kojih se ne smije uzmicati."

Kardinal Franjo Kuhari , po mojem mišljenju spada u red najznačajnijih ljudi Crkve u Hrvata i hrvatskog Naroda u njegovoj sveukupnoj povijesti.

Vijest o pokretanju postupka njegove beatifikacije prije dvije godine, za mene je bila velika radost.

Pripadam generaciji ljudi koja se rođenjem u ranim pedesetim godinama prošloga stoljeća našla u jednoj situaciji u kojoj je bezbožna

komunistička „diktatura proletarijata“ željela zgaziti hrvatsko srce i iščupati mu njegovu katoličku dušu.

Nadbiskup zagrebački Alojzije u to vrijeme već je bio imenovan kardinalom i bio je u izgnanstvu u njegovu rodnom Krašiću, nakon robljanja u Lepoglavi. Narod hrvatski još se nije tih godina oporavio od grozota smrti

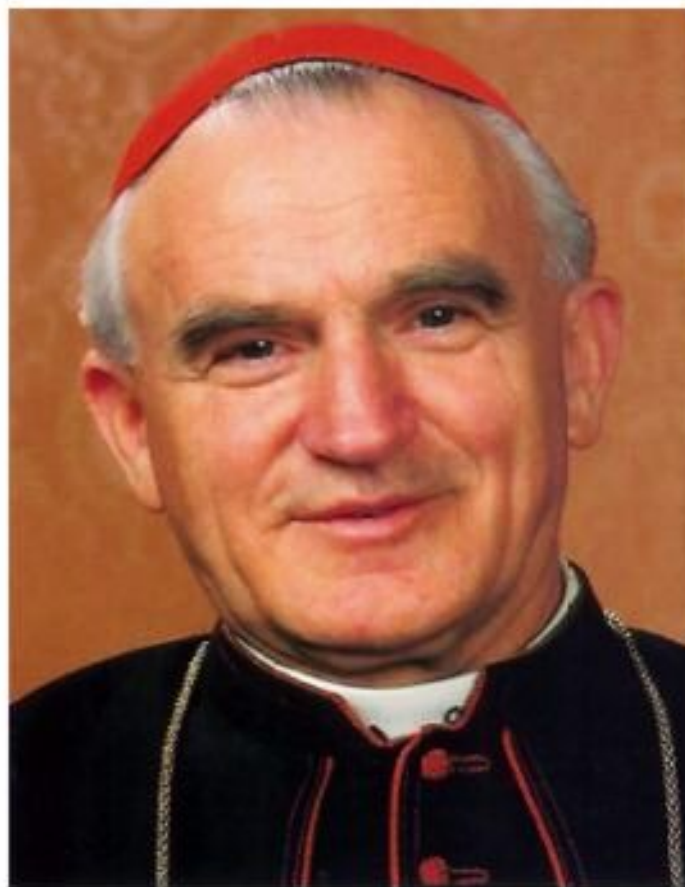
porobljavanja i ranih poslijeratnih godina „staljinističke slobode“.

Još ni sada mi nije jasno, kako su tih godina živjeli naši

roditelji i naši djedovi i bake koji su preživjeli „krvavu 1945.“ i godine poslije toga. Mislim da su živjeli u vremenima velike neizvjesnosti i straha za budućnost. Obezglavljeni Narod,

progonjena Crkva, mučenik Stepinac u zatvoru i u izgnanstvu.

I moje prve godine osnovne škole prolaze u nekim teškim situacijama, a već živimo u šezdesetim godinama prošloga stoljeća. Mi, djeca koja nakon nastave pohađamo vjeronauk u našim župnim zajednicama, primamo Prvu svetu Prikolitu, bivamo u Školi ismijavani i obilježavani kao najmlađi izdanci primitivnog ostatka ostataka u vremenu „novog socijalističkog naprednog društva“. Kada je umro sveti naš mučenik Alojzije, našelo Crkve u

Kardinal Franjo Kuharić

Hrvata dolazi njegov kolega iz studentskih dana Franjo Šeper, gorostas tijela, ali i gorostas duha. Odlični crkveni knez. Vođa Crkve u Hrvata. Jedan od najznačajnijih

sudionika II. vatikanskog Koncila. Toliko vrijedan stožernik Svete Crkve da ga veliki Papa Pavao VI. postavlja na čelo Kongregacije za nauk vjere, koju dužnost je obnašao u Rimu do svoje smrti 1981. godine (na toj ga je dužnosti naslijedio njemački kardinal Joseph Ratzinger, budući Papa Benedikt XVI.).

Po odlasku kardinala Šepera u Rim, na stolicu zagrebačkih nadbiskupa dolazi jedan, stasom sitni, samozatajni župnik iz Samobora, koji je 1964. godine postao najprije pomoćnim biskupom zagrebačkim, a bio je i aktivni sudionik Koncila.

Svi smo se pomalo pitali pa tko nam to dolazi za prvog ovjeka Crkve u Hrvata nakon tri vrlo značajna nadbiskupa, njegova prethodnika, Bauera, Stepinca i Šepera. Ta tri crkvena kneza bili su stvarni narodni i crkveni vođe u tešim vremenima monarhističkog, fašističkog i komunističkog sustava koji nas je kao Narod i Crkvu želio zbrisati s lica Zemlje.

Ubrzo je Franjo Kuharić postao pravim i jedinim predstavnikom i vođom Naroda, Narod ga je prepoznao, zavolio, i Narod mu je povjerovao. On je postao lučonoša u vremenima „crvenoga mraka“. On nas je poučio ono o nama kao Narodu hrvatskom, što kroz školski obrazovni sustav nismo smjeli dobiti niti znati o sebi. Da smo Narod stari, Narod kršteni, Narod kulturni, i Narod neizbrisivi iz povijesti ljudske civilizacije.

Obilazeći Narod naš raseljeni diljem svijeta, u jednoj prigodi u Australiji, dočekala ga je velika hrvatska zajednica (naši zemljaci prognani i izbjegli 1945. godine i njihovi potomci) s mnoštvom hrvatskih stjegova, koji su oduševljeno izvikivali: „Hrvatska, Hrvatska“, na što im je dobar nadbiskup Franjo uzvratilo riječima: „Da, Hrvatska. Ali Hrvatska živi SAMO u Hrvatskoj!“. Ove znakovite riječi zapravo su bile program kojim je nadbiskup želio potaknuti razmišljanje vjerno „šutljive“ (ili bolje rečeno „ušutkane“) hrvatske vjere, hrvatskih vjernika i Naroda uopće.

U biskupskoj je Konferenciji potaknuo i započeo jedan veliki poduhvat, a to je bila velebna proslava „Trinaest stoljeća kršćanstva u Hrvata“ u vremenu od 1976. do 1984. godine. Biskupska Konferencija obuhvaćala je prostor tadašnje višenacionalne države, ali ona je ipak u najvećem dijelu ipak bila hrvatska, premda se tada tako nije smjela zvati. Biskupska konferencija bila je jedinstvena premda su je uz nas Hrvate činili i naša braća po vjeri, Slovenci i Albanci, koji su također imali svijet biskupe.

Franjo Kuharić imao je uza sebe odlične hrvatske muševane i odlične nadbiskupe i biskupe, Franjića u Splitu, Oblaka u Zadru, Arnerića u Šibeniku, Pavlišića u Rijeci, Čirila Kosača Čakovu i druge koje ovdje nisam naveo, ali svi su oni bili „jedno srce i jedna duša“.

Prvi među jednakima bio je svakako Franjo Kuharić. Poput biblijskog proroka nadbiskup Franjo je u pravom trenutku prepoznao bilo svojega Naroda, kao da nam je kriknuo: „Ako ćemo mi šutjeti, kamenje će umjesto nas progovoriti!“. I, prvi je otvorio naše stare narodne škrinje, zaboravljene škrinje, škrinje prepune KAMENJA. Kamenja kneza Višeslava, Trpimira, kralja Tomislava, Petra Krešimira, Zvonimira, mučenika Krbave i Like, Sigeta, Zrinjskih i Frankopana, junaka i žrtava minulih vjekova sve do križnih putova prošloga stoljeća i do kardinala Stepinca. To sveto kamenje su naše stare narodne „plemičke povelje“. Dokazi su to naše narodne opstojnosti i neuništivosti. Ipak smo mi prvi Narod među svim slavenskim narodima koji je prigrlio Isusov KRIŽ, nosio ga, padao pod njim, pa se ponovno pridizao s Kristovim križem, u vrsto, s obje ruke, svih ovih trinaest i pol vjekova. Vjernosti kojoj smo se predali tamo u stoljeću u sedmom, i koju NIKADA nismo iznevjerili možemo zahvaliti što i danas postojimo kao Narod hrvatski.

Među tim „svetim kamenjem“ nalazio se Pralik Gospe iz Biskupije kod Knina. Prema tom izvorniku, u srebru i zlatu, koje je sakupljano nekoliko godina, u akciji „Glasa Koncila“, izradili smo Pralik Gospe Velikog hrvatskog krsnog zavjeta, za početak Veleslavlja na Gospinu Otoku u Solinu 12. rujna 1976. godine. Na kraju toga slavljaja naš nadbiskup dr. Franjo Kuharić izrekao je znamenitu Molitvu Velikog hrvatskog krsnog zavjeta (vidi Prilog 1.).

I tako je s Gospina Otoka krenuo nezaustavljiv hod „Crkve hodočasnice“ kako ju je nazvao Franjo Kuharić, najznačajnijim postajama naše vjerske i narodne povijesti. Poput biblijskog patrijarha Mojsija, uzeo je Franjo Kuharić pastirski štap u ruke, i na čelu svojega vjernoga puka krenuo putem SLOBODE i ISTINE. U molitvi, pokori i u zahvalnosti. Bili smo zajedno 1978. godine u Biskupiji kod Knina, molili i plakali s prorokom Jeremijom, njegovu Petu tužaljku.

A onda je došla 1979. godina. Naš prvi susret s „Papom iz daleke zemlje“ u Rimu. Branimirova godina. 15.000 Hrvata hodočasnika iz cijeloga svijeta, od Australije do Skandinavije, od Amerike do Afrike i Azije. I ona prva Misa na hrvatskom jeziku u Crkvi svih crkava u Rimu. Kuharić na čelu svoga vjernoga stada. Papa ga grli i pozdravlja. I Papina riječ nama: „Dragi moji Hrvati, Papa vas voli, Papa vas grli i prima, Papa vas blagoslivlja“. Pralik Gospe Velikog hrvatskog zavjeta bio je s nama u Rimu, i Papa ga je

blagoslovio. Bio je taj naš Pralik Gospe s nama i na domovinskom slavlju u Ninu, u jesen iste godine u nazočnosti sada već 300.000 hodočasnika. Nin je bio vrhunac, jer sva slavlja nakon njega bila su tek normalan hod osviještenog vjernikog puka. Po uzoru na Višeslavov križ iz one „škrinje svetoga kamenja“ izradili smo Zavjetni križ. Franjo Kuharić i njegov vjernik puk u Ninu je visoko podigao u zrak taj Zavjetni križ i izrekao „novu molitvu“: Ispovijest vjere Hrvata katolika. (vidi Prilog 2.). Sveti Otac nam je odobrio da ovu molitvu u posebnim prigodnim slavljinama možemo moliti u Misi kao Vjerovanje! U Ninu smo oba zajedno s našim biskupima da ćemo ovu molitvu moliti svaku večer u 21 sat, a da će biskupi u to vrijeme blagoslivljati svoj vjernikog puk.

Nin nam je zacrtao program: "Hrvatska katolička obitelj dnevno moli, a nedjeljom slavi svetu Misu." I, tako smo hodočastili redom sve do velebnog Nacionalnog euharistijskog kongresa na Mariji Bistrici 1984. godine, ovaj puta s kardinalom Franjom Kuharićem. Kardinalom ga je imenovao blaženi Ivan Pavao II., godinu dana ranije.

Franjo Kuharić je želio da kao vjernikog puk budemo što jače povezani, pa mu kao velika zasluga pripada realizacija da je „Glas Koncila“ baš od te 1984. godine postao tjednikom (do toga vremena bio je polumjesečnik, te su mnoge informacije bile zakašnjele). Taj nam je tjednik bio jedino dozvoljeno glasilo redovitoga informativnoga tipa Crkve u Hrvata u vremenima komunističke višenacionalne države.

Velika mu je zasluga i nastojanje Hrvatskoga katolikog radija i Radija Marija.

Osnivanje novih biskupija u Varaždinu, Požegi, Gospiću.

Posebna mu zasluga pripada u pripremama dolaska Svetog Oca Ivana Pavla II. u ranjenu Hrvatsku 1994., godinu dana prije Bljeska i Oluje, te 1998. godine, kada je Ivan Pavao II. na Mariji Bistrici proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženikom - mučenikom svete Crkve.

I, tako bih mogao još puno toga nabrajati o tom našem dobrom i svetom nadbiskupu, kardinalu dr. Franji Kuhariću.

Naravno, on je bio i „državni neprijatelj broj 1“ komunističkim vlastima. Osim nekoliko pokušaja njegove fizičke likvidacije, neprestani su bili napadi na njega. Pljuvalo se po njemu i vrijeđalo ga u svim režimskim medijima, sazivale su se posebne „partijske sjednice“ na najvišem republičkom nivou kako bi ga se omrazilo u Narodu ili pak pokušalo „ukrotiti“. Ali, on

je ostao vjeran Bogu i Narodu i vrst kao kremen-kamen. Poput onog kamena iz prije spomenute „škrinje svetog hrvatskog kamenja“.

Demokratske promjene koje je dašak demokracije unio u naše živote i mogućnost stvaranja Hrvatske države zatekle su našeg kardinala spremnog za taj od Naroda stoljećima žučeni događaj.

Na čelu Naroda našla su se dva velikana istoga imena - Franjo. Jedan, vizionar, vođa, domoljub, vojskovođa i stvoritelj pobjedničke Hrvatske vojske, drugi, sveti biskup, istinski vođa povjerenog mu vjernikog Naroda, domoljub, moralna vertikala.

Nezaboravni prvi Dan Državnosti - 30. svibnja 1990. godine. Sveta misa Za Domovinu u Katedrali, prije prve sjednice Hrvatskoga državnog sabora, s kardinalom Kuharićem, saborskim zastupnicima i vjernikim pukom, a onda na prepunom Jelencu na trgu Franjo Tuđman u kolijevku koja simbolizira tek rođenu, mladu Hrvatsku državu, stavlja tri znamenita blagostanja: kruh, pero i zlatni dukat, koje potom blagoslovi naš kardinal Franjo Kuharić. Bio je toga dana četvrtak, tri dana prije blagdana Duhova.

Hrvatski Domovinski rat proveo je Franjo Kuharić u skrušenoj molitvi za Domovinu i Narod! Obilazio je ratišta, posjećivao bolesne, sahranjivao ubijene, brisao krv s ranjenih duša i otirao suze s naših obraza. Bogu se molio s pukom svojim u našim razorenim crkvama i svetištima i nikada nije posumnjao u bezgraničnu Božju ljubav. Pozivao nas je na mir i oprostjenje. Jedan od najznačajnijih govora održao je u gradu mučeniku Petrinji na ruševinama crkve svetoga Lovre, o Lovrencu, 10. kolovoza krvave 1991. godine.

Prilog 1. Molitva Velikog Zavjeta

Presveta Bogorodice i Majko naša!

Dali smo Ti naslove po tolikim našim svetištima i zovemo Te:

Gospo od Otoka, Majko Božja Bistrička, Sinjska, Trsatska, Olovska, Gospo od Širokoga Brijega, Letnička, Tekijska, Aljmaška, Voćinska, Gospo od Krasna!

Majko svih naših svetišta - Kraljice Hrvata!

Ti Blagoslovljena među ženama (Lk 1,42) živiš cijelim svojim proslavljenim bićem u punini vječne života, ali si prisutna i u ovom radosnom susretu s nama zemaljskim putnicima.

„Ovo je dan što ga uini Gospodin: Klićimo i radujemo se u

njemu!» (Ps 118,24).

Djevice Nevina! Evo nas pred Tobom na temeljima prvog Tvog poznatog Svetišta u našem narodu koje ti sagradi kao svjedočanstvo vjere i ljubavi, dobra hrvatska kraljica Jelena, koja je bila majka kraljevstva i zaštitnica sirota i udovica. Evo nas pred Tobom na ovom našem svetom tlu gdje su bile kolijevke i grobovi kraljeva roda našega, gdje je i grob dobre Jelene. Na ovo sveto tlo naših vjernih i parodnih uspomena donijeli smo Tvoj prvi savršeni lik u hrvatskoj umjetnosti, iz Biskupije kod Knina, iz crkve koju podiže veliki naš katolički kralj Zvonimir.

U svjetlu Tvoje prisutnosti i obasjani toplinom Tvoje materinske ljubavi slavimo tisućgodišnjicu ovoga Tvoga svetišta i Trinaest stoljeća od početka našeg susreta s Isusom Kristom - Spasiteljem i Bogom našim; razmišljamo o onom svetom povijesnom danu kad su prvi od naših pradjedova krštenjem preporođeni i Evanđeljem rasvijetljeni pošli ulaziti u veliko zajedništvo vjere i ljubavi, u Crkvu Katoličku, po svem svijetu raširenu, kojoj u ime Tvoga Sina predsjedava Rimski Biskup i Petrov Nasljednik.

Kako je to veliki jubilej!

Kako je to svečani dan!

Danas su u našim srcima sabrane sve molitve ove naše milosne Godine Gospodnje!

Pred Tobom stojimo kao Tvoja djeca, Djevice Nevina, ovdje nad ostatcima kamenih spomenika naših, nad zanemarenim grobovima predaka, nad svim kamenjem i svim kostima diljem Domovine.

Htjeli bismo poput proroka Ezekijela prorokovati: "O, suhe kosti, ujte riječ Gospodnju!" (Ezek 37,4)

Daj, Majko, Milosti puna, da po Tvom zagovoru oživi se Crkva i Domovina. Daj da se sakupi što je rasuto, da se osvijesti sve što je zaboravljeno, da iz vjerne i teške prošlosti izraste vjerna i svjetlija budućnost. Neka po Tvom zagovoru, Utjeho žalosnih, bude i nama danas upućena riječ Gospodnja po proroku Jeremiji: "Evo, ja idući zalijem njihovu ranu, ja idući iscijeliti i ozdraviti i pružiti im obilje istinskoga mira" (Jer 33,6). Taj mir je spoznanje istine; taj mir je zaštita pravednosti; taj mir je sigurnost slobode; taj mir je zajedništvo izmirenih s Bogom i pomirenih međusobno.

Slave i ovaj naš dvostruki jubilej posvećujemo Tvom prečastnom Srcu, Majko duše naše, Crkvu i Narod Hrvata! Povjeravamo Ti sve što jesmo sa svojim slabostima i svojim krjepostima. Znamo da je štovanje i nasljedovanje Tvojih krjeposti obilježilo cijelu našu dušu. Na Tvom su se Srcu odgojile sve naše majke i redovnice, djevice i udovice, sva ženska, majčinska i

sestrinska srca kojima zahvaljujemo da ni u najmračnijim vremenima naše kolijevke nisu ostale prazne, ognjišta nam se nisu ugasila i molitva nije zanijemila na ustima naše djece.

Štovanje Tebe, Majko našega Spasitelja, i vjerovanje u sve ono što Crkva o Tebi uči i bilo je za naše pradjedove i o naše škole katoličkog pravovjerja i molitve. Pod Tvojim okriljem naši su predci slavili Euharistiju materinskim jezikom i čitali Sveto Pismo. S Tobom smo se, Majko Crkve, utvrdili u katoličkom zajedništvu našemu s Petrovim Nasljednikom, i s Tobom u tom zajedništvu savršavamo svoju samobitnost. Crkva nas je opismenila. Evanđelje je usprkos svih naših povijesnih i osobnih grijeha i stranputica prožimalo dušu našega Naroda.

Slave i Euharistiju, okupljeni u Žrtvi oltara oko Srca Tvoga Sina učili smo se lomiti svoj kruh i sa siromasima; taj naš kruh svagdanji, znojem težaka zaliven i žuljevima, izvađen iz ove naše zemlje i pod ovim našim nebom; taj naš kruh svagdanji također jest u povijesnim mukama sa suzama blagovan. Ti si, Majko Isusova, Majka našega uvijekoljublja. Ti si Majka naše kulture i umjetnosti. Tvoj je majčinski i djevičanski lik nadahnjivao sve naše velike slikare, kipare, graditelje i pjesnike. Budi im i dalje nadahnuće za pravu Ljepotu po kojoj ljudi postaju bolji. Bila si Majka naše Crkve i našega naroda u stoljeća kad smo se kao Narod i kao Crkva razvijali; bila si nam Utociste u krvavim vremenima kad smo izdisali pod udarcima; bila si stijeg naših pobjeda i stalni poticaj naših obnova. U brojnim Tvojim prošteništim diljem Domovine svojoj si djeci ulijevala pouzdanje i hrabrost, Ti koja si i sama stajala pod križem svoga Sina. Tvoja su svetišta i danas izvorišta nade i središta obnove.

Majko naše prošlosti, budi Majkom i naše sadašnjosti i naše budućnosti!

Danas i sutra, u vremenu koje se diže i napretkom, ali koje također jest "smrtno u duše tijelo hrani«, sve nam više treba svjetla i ljubavi Tvoga djevičanskog i materinskog Srca.

Izručujemo Ti, posvećujemo Ti Crkvu i Narod Hrvata u Domovini i po svijetu raseljen. Povjeravamo se Tvojoj zaštiti. Ti znaš najbolje sve naše nevolje. Znaš što se događa u našim obiteljima. Znaš koliko nam djece pobiju ubojničke ruke još prije nego se rode. Vidiš u kolikim se mladim srcima ubija vjera i gazi nevinost. Ti znaš čemu se naša mladost nada i za čemu teži, od čega je umorna ili razočarana. Poznate su Ti sve muke i potrebe naše Crkve. Povjeravamo Ti naše svećenike i redovnike, naše biskupe. Izmoli im svima oduševljenje, vjernost i slogu. Posvećujemo Ti naše redovnice; neka budu svjetli znak čistog i plodnog djevičanstva u službi malenih, bolesnih, zapuštenih. Prazne obitelji, prazna sjemeništa i novicijati znak su umiranja. Majko Milosti, ne daj da umremo!

Prikazujemo Ti znoj radnika u njivama, strpljivo služenje bra i. Prati svojim pogledom, intelektualaca koji traže istinu; novinara; blagoslovi sve ljude kojem zvanju žrtvuju za istinsko boljega svijeta pravednosti i Uto ište grješnika, moli milosr e kojima su psova i sigurno velika bi u; moli za sve klonule, o ajne; vjeru izgubiše, koji se više ne zapaliti u dušama udesnu Savla pred Damaskom.

Donosimo u Tvoje Srce, Majko, tjeskobu svih patnika i agoniju Kao naš dar donosimo sve Naroda, prošle i sadašnje, znane i žrtvu naših mu enika. vjernih i skromnih duša koje se me u nama bude Božje te se nakane u oko 60 Tvojih mjesec služe svete mise kao obitelji.

U zajedništvu Op instva svetih vjerni kim pokoljenjima našega budu svjedoci naše skrušenosti, molitve.

"Blazena Ti što povjerala!" Umnoži nam vjeru, u vrsti nadu, oja aj našu ljubav da prolazimo zemljom ine i dobro (Dj 10,38), da ustrajemo u pradjedovskoj vjernosti Petrovom Nasljedniku u zajedništvu Katoli ke Crkve. Djevice Vjerna i Majko Divna, primi u svoje Srce naše vjerni ko, ljudsko i narodno postojanje; vodi nas u svjetlosti Tvoga Sina u vje nu Ljubav Presvetog Trojstva gdje e biti otrte sve suze, "te smrti više ne e biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više ne e biti« (Otkr 21,4).

Najvjernija Odvjetnice Hrvatske, Velika Zagovornice sinova ljudskih, to Te molimo! Amen!

**Nadbiskup dr. Franjo Kuharić
Gospin Otok – Solin, 12. rujna 1976.**

tvornicama, žuljeve težaka na lije nika i bolni ara bolesnoj Djevice Mudra, napore budi u iteljica naših teologa i dobre volje koji se u bilo dobro ljudi, za ostvarenje istine, ljubavi i slobode. za sve grješnike, me u rana na našem narodnom posreduj za onu bra u koja znaju nadati. Bogu je mogu e svjetlost kakva je obasjala

bolove nasih bolesnika, svih umiru ih. pravednike i svece našega i neznane; donosimo ti ljubav Donosimo Ti molitve svih prikazuju i mole da u nama i Kraljevstvo ljubavi i mira. Na ve ih i manjih Svetišta svaki "žrtveni prinos" naših vjernih

danas molimo sa svim Naroda. Nebo i zemlja neka našeg predanja i naše

Prilog 2.

ISPOVIJEST VJERE HRVATA KATOLIKA

Čvrsto vjerujem u Boga Oca,
Sina i Duha Svetoga.

Životom želim potvrditi svoj krsni savez s
Bogom, i tako obnoviti sveti pradjedovski
zavjet vjere u Isusa Krista
i vjernosti Katoličkoj Crkvi.

Svoju odluku polažem u
Bezgrešno Srce
Presvete Bogorodice Marije
AMEN.

Judith Reisman: Amerikanaci su mirno živjeli prije pojave Kinseyjevih izopačenih ideja

Judith Reisman/ Ulomak iz knjige

"Kinsey je to vrlo jasno izrazio. Da je svaka vrsta spolne aktivnosti – spolni odnos s osobom suprotnoga spola, s osobom istoga spola, s osobama obaju spolova, s djecom, uz pomoć i žena i članica, grupno, sa životinjama – da je bilo koja vrsta spolnog odnosa normalna i uobičajena", stoji u knjizi Judith Reisman - "Seksualna sabotaža". Dr. Reisman je znanstvena savjetnica Kalifornijskog udruženja roditelja zaštitnika i bivša predsjednica Instituta za medijsko obrazovanje. Tijekom četiri predsjednička mandata bila je savjetnica Ministarstva unutarnjih poslova, Ministarstva obrazovanja i Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi. Već 35 godina istražuje i razotkriva Alfreda Kinseyja, njegovu kabalnu i katastrofalne posljedice njihovih "znanstvenih" otkrića na području spolnosti. Njezina znanstvena otkrića utjecala su na zakonodavstvo i znanost u Sjedinjenim Američkim Državama, Izraelu, Južnoj Africi, Kanadi i Australiji. Napisala je četiri knjige, među kojima i Kinsey: Crimes & Consequences (Kinsey – zločini i posljedice).

Godine 1942. na prozorima većine kuća u mojoj četvrti visjela je "majčina zastava". Dok sam prolazila pokraj njih, znala sam, po zlatnoj zvijezdi umjesto plave, da je još jedan sin ili kćer poginuo štiteći mene i moju domovinu. Tada... je poginulo 416.800 vojnika... pod oružjem bilo šesnaest milijuna vojnika i... milijuni ljudi u Americi nosili su teret rata. Pojmanismo imali o tome da naše junake, nakon što prežive taj strašni rat u

Europi, Africi, Aziji i na Tihom oceanu i vrate se doma, doživjeti sabotažu i izdaju jedne mrakone skupine američkih dezertera koji su tijekom cijeloga rata uživali u udobnosti na travnatim brežuljcima Sveučilišta Indiana. Među drvodredima zelenog okoliša toga sveučilišta... šetao je zoolog Alfred C. Kinsey, proučavao ose šiškarice, predavao, "istraživao seks" i, 1948. i 1953., objavio svoje knjige u kojima je oklevetao naše junake, njihove obitelji i sve ono za što su se borili i ginuli... Taj je "znanstvenik" napisao laži o našim precima i generaciju iz Drugoga svjetskog rata oklevetao kao promiskuitetnu, kao preljubnike, homoseksualce, čak bestijalna udovišta. Postoji obilje dokaza koji potvrđuju da su te seksualne perversije bile odraz života i karaktera tih profesora sa Sveučilišta Indiana, a ne naših boraca iz Drugoga svjetskog rata, i muškaraca i žena. Godine 1948. moji roditelji, kao i većina ljudi u našoj ulici, nisu zaključivali ni automobil ni kuću... Alarmni uređaji bili su prava rijetkost... Sama sam pješakila kilometar i pol od kuće do srednje škole u Los Angelesu... Nedjeljom sam jednostavno išla gradskim prijevozom iz Hollywooda na plažu... U sumrak sam žurila da uhvatim posljednji tramvaj i vratila se kući i po mraku... Elvis je, kao i ja, imao trinaest godina, a John Lenon samo osam. Vrlo je malo djece pušilo ili pilo alkohol. Droga? Jedna me vrlo ugodna prijateljica jednom upitala bih li voljela pušiti marihuanu. "Što je to?", upitala sam. Kada mi je objasnila, bila sam preneražena. "Zašto bih to voljela?" To sam dodatno pitanje pripisala inženjerici da joj je otac bio filmski producent. A svi smo znali da su "filmski ljudi" malo mudri... Za zlostavljanje djece mislilo se da su prava rijetkost... Dok su se naši djedovi i oćevi borili u Drugome svjetskom ratu i dok su se naše bake i majke borile s teretom rata i u stranim zemljama i u svojoj zemlji, Alfred C. Kinsey nije se borio. Dana 7. prosinca 1941., kada je Amerika ušla u rat, taj zoolog, koji je tada imao 41 godinu, "istraživao" je ljudsku spolnost na Sveučilištu Indiana. Taj pritajeni seksualni

psihopat ogrnuo se plaštem "znanstvenika" i po eo vlastite seksualne demone projicirati na muškarce i žene koji su s pravom nazvani najveća generacija – generacija Amerikanaca koja je spasila svijet od Hitlerova nacizma. Na krilima financijske moći... Zaklade Rockefeller, Nacionalnog vijeća za istraživanje i Sveučilišta Indiana, Kinsey je svoje krivotvorene podatke prvo objavio 1948. u knjizi "Spolno ponašanje ljudskog mužjaka", a zatim, 1953., u knjizi "Spolno ponašanje ljudske ženke". I, kako kažu njegovi obožavatelji – svijet više nije bio isti. Blještave reklamne agencije s Avenije Madison agresivno su se trudile priskrbiti vjerodostojnost tim knjigama, u kojima je Kinsey pozornost zapadnoga svijeta usmjeravao na drvce u oku svojih sugrađana umjesto na brvno u oku vlastitome.

Kinseyjev odvjetnik Morris Ernst iz Američkog saveznog građanskog saveza (ACLU) izjavio je da bi Kinsey klevetanjem ljudi koji su u vrijeme Drugoga svjetskog rata bili oboje bio kadar skršiti i viktorijanski moral. Budući da "svi naši zakoni i običaji glede spolnosti štite obitelj, a temelj obitelji jest otac, taj je otac (a Kinsey je to trebao dokazati) "potpuno drukčiji od slike kakvu uživa u javnosti". Dakle, blaženje oca trebalo je poslušiti ukidanju

zakona koji su štitili majke, djecu i obitelj. I poslužilo je. Seksualno oslobođeni psihijatri i profesori psihologije, koji su pokazivali očitou ravnodušnost prema (nekadašnjoj) trgovini bijelim robljem, aktivno su promovirali seksualnu slobodu koju su zagovarali rektor Sveučilišta Clark G. Stanley Hall, njegov gost iz Beča dr. Sigmund Freud i njihovi kolege. Tako se, baš kao i danas, vodila bitka između "u ahurenih" i pobožnih Amerikanaca i "oslobođene" razvratne sveučilišne elite. Potkraj dvadesetih godina Katolička je crkva hrabro zakoračila u tu bitku i otpočela kampanju protiv besprizorne hollywoodske golotinje i sadističkih pornografskih filmova. Rezultat te kampanje bila su poluprazna kina pa su hollywoodski studiji bili prisiljeni angažirati scenariste i producente koji će "udovoljiti" moralnim vrijednostima prosječnih Amerikanaca... Pod visokim moralnim smjernicama... Hollywood je ušao u svoje "zlatno doba", koje je trajalo od 1934. do šezdesetih godina 20. stoljeća.

No, već 1934., dok se Hitlerova udružena lijeva arska Nationalsocijalistička njemačka radnička partija (nacisti) potajno pripremala za rat, Amerika je doživljavala gospodarski uspon koji je osiguravao

zaposlenje za njezinih trinaest milijuna nezaposlenih. Berlin je tada bio međunarodno središte seksualne dekadencije koja je hranila Hitlerov nacionalsocijalizam...

Žene i djeca u većini malih i velikih gradova slobodno su hodali ulicama, po danu i po noći, sami i "bez straha, bez opasnosti", kaže pronicljivi ratni izvjestitelj i romanopisac Joseph Heller:

"Tijekom devetnaest godina, koliko sam živio u toj ulici prije odlaska u vojsku, nikada nisam čuo da se u našoj četvrti dogodilo silovanje, napad ni oružana pljačka... Nitko se nikada nije bojao nikakva nasilja... Nije bilo praktički nikakvih zločina... I u kući i izvan kuće živjeli smo bez ikakve opasnosti. Nije bilo nikakvih otmica ni provala..."

Američka povijest bez imalo dvojbe odaje ono što Brokaw naziva "vjerom u Boga", kao posebnom osobinom te generacije. Od vremena Američke revolucije, čak i od Građanskoga rata, vjerovanja i vrijednost američkih ratnika jamačno su oblikovali američki karakter koji je vladao i u vrijeme Prvoga i Drugoga svjetskog rata. Da bismo razumjeli junake te generacije, moramo razumjeti njihovu vjeru u Boga. Jer, unato

Judith A. Reisman

SEKSUALNA SABOTAŽA

Kako je jedan umobolni znanstvenik pokrenuo pošast izopačenosti i spolnih bolesti u Americi

današnjoj pomodnosti prikrivanja našega vjerskog naslijeđa, lažno prikazivanje američke povijesti pomoću prikrivanja istine o njezinoj vjeri jest krivotvorenje američke povijesti i blaženje američkoga naroda.

Posljednje riječi zapovjednika jedne bojne marinaca, generala-bojnika Johna A. Butlera, u pismu koje je uputio suprugi i sinu, odišu najvećim vrijednostima naših muškaraca:

"Dušo, ostavljam te s četvero male djece... živu ih svjedoka naše ljubavi... Imam duboku vjeru u njih, draga, zato što imam vjeru u tebe... Neizmjerljivo je... važno da upoznaju Boga, da ga vole i da mu služe te da poštuju integritet i dostojanstvo svih ljudi. Ovo je zbogom koje neće dugo trajati, dušo. Uvijek sam te volio. Zauvijek tvoj, Johnny."

Japan se predao 15. kolovoza 1945. Poslije četiri godine rata i još jedne godine priprema za rat, trebalo je više godina da se svih 16 milijuna američkih vojnika vrati kući. Nisu ni sanjali da će ih dočekati još jedan rat, i to rat koji je pokrenula skupina onih koji su izbjegli vojsku i naoružali se vlastitom domaćom propagandom.

Zastave s natpisom "Dobrodošli" nisu još bile ni izbljedjele od sunca, a crna poslijeratna propaganda već je zadala nizak udarac najvećoj generaciji. U siječnju 1948., samo tri godine poslije završetka rata, na naslovnica gotovo svih novina i časopisa vrištali su citati iz knjige koja je upravo stigla na sveučilišta i u knjižare. Po tim naslovima, američki muškarci, sinovi, otcjevi i muževi bili su nemoralni i abnormalni.

Zatim je Kinsey, još jednim udarcem, zadao nokaut. Godine 1953. lansirao je knjigu "Spolno ponašanje ljudske ženke", kao dodatak "znanstvenih statističkih podataka" o američkim ženama, suprugama i majkama. Prema Kinseyju, ta je njegova knjiga bila dokaz da su i muškarci i žene naše najveće generacije bili, kako je rekao Ben Shapiro, "potajni pervertiti i seksualni manijaci". I još gori...

Doktor Charles Socarides rekao je: "Kinsey je to vrlo jasno izrazio. Da je svaka vrsta spolne aktivnosti – spolni odnos s osobom suprotnoga spola, s osobom istoga spola, s osobama obaju spolova, s djecom, uz pomoć bihevioralnih i lanaca, grupno, sa životinjama – da je bilo koja vrsta spolnog odnosa normalna i uobičajena".

Iz ulomka knjige Judith A. Reisman jasno se vidi kojim je putem krenula aktualna Kukuriku vlada koja uvođenjem 4. modula zdravstvenog (seksualnog) odgoja u školama i predloženim Zakonom o životnom partnerstvu istospolnih zajednica pokazuje svoje ideološko lice.

I zato će HDZ uvažavati i naše etičke vrijednosti, povijesni razvoj, običaje, kulturu i afirmativno ozračje prema obitelji, braku, mladima i djeci, štiti i promovirati obitelj kao temeljnu vrijednost i svekoliki potencijal našeg društva.

Priredio: mr. sc. Stjepan Adani

